

šení a po případě o pokus o vyjednávání s dlužníkem, aby dobrovolně doplnil dluhopis v příčině poukazu na standart a paritu k 1. květnu 1922, tedy o žádné rozhodnutí, jež by vyžadovalo schválení opatrovníckého soudu. Dodati jest ještě, že otázkami týkajícími se merita věci, pokud byly v rekursech nadhozeny, nelze se obírat.

Čís. 13663.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

K rekursu proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání nejsou oprávněni ručitelé vyrovnání, předpokládajíc, že usnesením bylo potvrzeno vyrovnání téhož obsahu, jak zněl přijatý vyrovnačí návrh a závazek rukojmího převzatý za vyrovnačího řízení.

Bylo-li však potvrzeno vyrovnání jiného podstatného obsahu, zejména, byl-li do potvrzeného vyrovnání pojat závazek vyrovnačího rukojmího jiného podstatného obsahu, než byl rukojmím převzat za vyrovnačího řízení, nebo nebyl-li vůbec převzat, má i vyrovnačí rukojmí právo k rekursu proti takto potvrzenému vyrovnání.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, R I 585/34.)

Proti usnesení krajského soudu, jímž bylo potvrzeno vyrovnání, podali rekurs ručitelé dlužníka. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Podle § 59 vyr. ř. může dlužníkův rukojmí podat rekurs proti potvrzení vyrovnání. Toto zákonné ustanovení vztahuje se vzhledem na výraz »rukojmí dlužníkův« jakož i na to, že totéž ustanovení o právu rekursním vztahuje se podle uvedeného § 59 vyr. ř. i na dlužníkovy spludlužníky a vzhledem na ustanovení § 60 odst. (1) vyr. ř., na ony osoby, které před zahájením vyrovnačího řízení zaručily se podle § 1346 obč. zák. dlužníkovým věřitelům a které uvedeny jsou v § 20 vyr. ř., nikoli však na osoby, které při vyrovnačím řízení zaručily se věřitelům za zaplacení vyrovnačích částek dlužníkům věřiteli nabídnutých. Oni »dlužníkoví rukojmí« mají vzhledem na první odst. § 156 k. ř. zájem na tom, by věřitelé krytí pohledávkami příslušejícími těmto věřitelům proti nim jako rukojmím podle § 1346 obč. zákona nehlasovali při vyrovnačím jednání pro nepoměrně nízké kvoty vyrovnací, neb aby dokonce nesvolily ku poskytnutí zvláštních výhod některým jiným věřitelům. Proto bylo jim v § 59 vyr. ř. výslovně vyhrazeno právo rekursu proti potvrzení vyrovnání. Na toto rekursní právo nemá nárok osoba, která před zahájením vyrovnačího řízení nebyla rukojmím dlužníka ve smyslu § 1346 obč. zák., nýbrž při vyrovnačím řízení zaručila se věřitelům za zaplacení vyrovnačí kvoty a souhlasila tím s vyrovnáním. Taková osoba není účastníkem vyrovnání s ním nesouhlasícím podle počátečních slov § 59 vyr. ř. a nemá proto právo k rekursu proti potvrzení vyrovnání.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jest sice správný názor a odůvodnění rekursního soudu, že podle § 59 odstavec první první věta vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. k rekursu proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání nejsou oprávněni ručitelé vyrovnání. Avšak předpokladem jest, že usnesením bylo potvrzeno vyrovnání téhož obsahu, jak zněl přijatý vyrovnací návrh a závazek rukojmího převzatý za vyrovnacího řízení, ana jen v takovém případě nejsou práva rukojmího vyrovnáním dotčena a jen tento důvod vede k výkladu, že ručitelem oprávněným k rekursu proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání podle § 59 odstavec první první věta vyr. ř. jest rozuměti jen ručitele, jehož ručební závazek vznikl před zahájením vyrovnání (srovnej rozhodnutí č. 12689 sb. n. s.). Avšak, bylo-li potvrzeno vyrovnání jiného podstatného obsahu, než jak zněl přijatý vyrovnací návrh, zejména, byl-li do potvrzeného vyrovnání pojat závazek vyrovnacího rukojmího jiného podstatného obsahu, než byl rukojmím za vyrovnacího řízení převzat, anebo nebyl-li vůbec převzat, jsou práva vyrovnacího rukojmího dotčena a nelze vzhledem k §§ 6 a 19 obč. zák. vykládati rozumově ustanovení § 59 odstavec první první věta vyr. ř. v neprospěch rukojmího, a nelze mu proto v takovém případě upřít právo k rekursu proti takto potvrzenému vyrovnání. Rekurenti podali rekurs proti usnesení potvrzujícímu vyrovnání právě z toho důvodu, že prý dodatek výroku »rukojemský závazek ing. Jana B-a a Pavly B-ové zůstává nezměněn« odporuje převzatému závazku ručení za vyrovnání, ani prý převzali ve vyrovnacím návrhu přiloženém k návrhu dlužníka Rudolfa B-a o povolení zahájení vyrovnacího řízení rukojemství jen za 45% vyrovnací kvotu, kdežto usnesení vyrovnacího soudu potvrzuje přijaté vyrovnání na 50% vyrovnací kvotu a s jinými platebními lhůtami. Neprávem proto odmítl rekursní soud rekurs rukojmí vyrovnání a bylo rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 13664.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Ve sporu proti úpadci o nárok na oddělené uspokojení, přerušeném podle § 8, odstavec první, konk. ř. není zapotřebí, ba není ani přípustné, udělití lhůtu správci konkursní podstaty k vyjádření, zda do sporu vstupuje. Stalo-li se přece tak, neplatí domněnka, že, nevstoupí-li správce podstaty do sporu ve lhůtě, kterou určil procesní soud, platí to za odmítnutí.

Jest na žalobci, by prostě navrhl pokračování ve sporu proti správci podstaty a tomuto jest ponecháno, by se zachoval podle předpisů civilního soudního řádu, jako každá jiná strana sporu.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, R I 650/34.)

Za sporu žalující Občanské záložny s Marií V-ovou byl na jmění žalované vyhlášen úpadek. Usnesením ze dne 2 září 1933 byl správce konkursní podstaty žalované vyzván, by do 14 dnů po doručení tohoto